

Liv Constantine
Amikor utoljára láttalak

AMIKOR
LIV
UTOLJÁRA
CONSTANTINE
LÁTTALAK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Constantine and Valerie Constantine, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: *The Last Time I Saw You*
(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

• *Magyarra fordította:* Kenyeres Anna

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó Kft., 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-823-1

• *Kép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő személyek, nevek, helyszínek és események az író fantáziájának termékei, nem tekintendők valóságosnak.

A valóságos eseményekhez, helyszínekhez, szervezetekhez, élő vagy elhunyt személyekhez való bárminemű hasonlóság a véletlen műve.

Ajánlom ezt a regényt a keddi csoport hölgyeinek, akik a barátság és hűség egyedülálló példaképei számomra:

Ginny

Ann

Angie

Babe

Fi

Mary

Santhe

Stella

Nagyon hiányoztok.

előhang

Felsikoltott, és próbált lábra állni, de forgott körülötte a világ. Visszarogyott, és mélyeket lélegezve igyekezett összpontosítani. Merre menekülhetne?

Gondolkozz! Remegő lábakkal nagy nehezen felegyenesedett. A tűz egyre jobban elharapózott, a lángok már a könyveket és fényképeket nyaldosták. Négykézlábra ereszkedett, mert a füst kezdte megtölteni a szobát. Amikor már sűrűn gomolygott mindenütt, pólóját a szája elé húzta, és köhécselve araszolt tovább a folyosó felé.

– Segítség! – krákolta, bár jól tudta, hogy senki sincs a közelben, aki a megmentésére siethetne. Nem szabad pánikba esnie. Aki ideges, az több oxigént használ el.

Nem halhat meg így. A füsttől már csak alig néhány centiméterre látott. Érezte, hogy a lángok hamarosan elérik. Nem fogok kijutni, futott át az agyán. Torka kiszáradt, orra már fájt a forró levegőtől.

Utolsó csepp erejét összeszedve elkúszott a folyosóig. Kimerülten lihegve végignyúlt a padlón. Zúgó fejét lehajtva a hűvös márványhoz nyomta arcát, meggyötört testének jólesett a hideg kő érintése. Most már megpihenhet. Szeme lecsukódott, érezte, ahogy lassan sodródik az öntudatlanságba, míg végül minden elsötétedett.

Kate néhány napja még azon tépelődött, mit vegyen karácsonyra az édesanyjának. Honnan is tudhatta volna, hogy ajándék helyett szemfedőt kell majd választania neki? Bénultan ült a zsúfolásig telt templomban, és némán figyelte a koporsóvivők méltóságteljes vonulását. A szeme sarkából hirtelen mozduló alakra lett figyelmes. Odafordult, és megpillantotta a rég látott arcot. Blaire. Hát eljött! Tényleg itt van! Egy pillanatra megfeledkezett róla, hogy édesanyja kegyetlen gyilkosság áldozataként mozdulatlanul fekszik a koporsóban. Látta maga előtt lobogó szőke hajjal, ahogy őt és Blaire-t kézen fogja, és kacagva fut velük a homokban az óceán felé.

– Jól vagy? – kérdezte Simon, és gyengéden megszorította a karját.

Kate nem tudott megszólalni, csak egy bólintással válaszolt a férjének. Vajon ő is észrevette Blaire-t?

A gyászszertartás után hosszú időbe tellett, mire az a rengeteg autó a temetőhöz ért, és mindenki bejutott. Kate, az apja és Simon helyet foglaltak a családtagoknak fenntartott székeken, a többi gyászoló pedig körülállta a sírgödört. Az ég derűs kék volt, de valahonnan néhány hópehely szállingózott, jelezve, hogy hamarosan itt az igazi tél. Napszemüvege sötét lencséje mögül Kate az anyja végső nyughelye körül gyülekezők arcát fürkészte, egyenként végigmérve mindenkit. Vajon köztük van a gyilkos? Voltak ott idegenek – vagy legalábbis olyanok, akiket ő nem ismert –, és voltak rég nem látott ismerősök. A tekintete egyszer csak megakadt egy magas férfin és a mellette álló törékeny, ősz hajú hölgyön. Fájdalom hasított a mellkasába, mintha láthatatlan kéz szorítaná marokra a szívét. Jake szülei. Fiuk temetése óta nem látta őket – a mai előtt az volt élete legszörnyűbb napja. Szoborszerű arccal, meredten bámultak maguk elé. Kate ökölbe szorította a kezét. Nem akarta újra érezni azt a fájdalmat és büntudatot. Milyen jó lenne most kiönteni a szívét Jake-nek, kisírni magát a vállán!

A temetőben már csak egy rövid beszéd hangzott el, azután a koporsót a földbe eresztették. Harrison, Kate apja ott állt a sírgödör mellett, és dermedt némasággal nézte a jelenetet. Kate megfogta a kezét, de apja nem mozdult, arca rezzenéstelen maradt. Most jóval idősebbnek tűnt hatvannyolc évesnél, szája körül láthatóan elmélyültek a ráncok. Ezt látva, Kate már-már összecsuklott a hirtelen rátörő bánat súlya alatt, és egy szék támlájában kellett fogódzót keresnie.

Lily halála mindannyiukban mély űrt hagyott. Ő volt az egész család szilárd tartóoszlopa, aki megszervezte férje mindennapjait, mesterien zsonglörködve zsúfolt időbeosztásuk megannyi teendőjével. A dúsgazdag Evans család sarjaként az elegáns asszony már kislány korától azt tanulta, hogy a jómód társadalmi felelősséggel is jár. Több jótékonyági szervezet munkájában részt vett, a saját maga által létrehozott Evans–Michaels Alapítvány révén pedig a családon belüli erőszak áldozatait is támogatta. Kate figyelte, ahogy az évek során Lily fáradhatatlanul gyűjtötte az adományokat, vezette az alapítványt, sőt személyesen is segített a bántalmazás elől menekülő nőknek, és valahogy mégis mindig jutott elég ideje a lányára is. Kate-nek voltak ugyan dajkái is, de anyja minden este ott volt, hogy betakarja elalvás előtt; minden iskolai előadásán ott ült a közönség soraiban; letörölte a könnyeit, amikor bánata volt, és vele örült a sikereinek. Bizonyos szempontból kimerítő volt Lily lányának lenni – látni, hogy anyja milyen játszi könnyedséggel veszi az akadályokat, mintha nem is egészen ember volna. De Kate tudta, hogy a cél fontossága adta Lilynek az erőt, és néha elképzelte, hogy esténként, amikor becsukódik mögötte a hálószoba ajtaja, anyja végre lazít egy kicsit tökéletesen egyenes testtartásán és makulátlan modorán. Megfogadta, hogy egy napon ő is ilyen anya lesz majd.

Karon fogta apját, és elvezette a sír mellől, ahol émelyítően tömény volt a rengeteg rózsa és liliom illata. Simonnal a másik oldalán, hárman összefogózva sétáltak a várakozó limuzinhoz. Megkönnyebbülten rejtőzött el a lesötétített utastérben, és kinézett az ablakon. Kiszáradt a torka, amikor megpillantotta az odakint magányosan álldogáló Blaire-t. Minden önuralmát össze kellett

szednie, hogy le ne tekerje az ablakot, és oda ne kiáltson neki. Tizenöt éve nem álltak szóba egymással, de olyan érzése volt, mintha csak tegnap találkoztak volna utoljára.

Simon és Kate nem messze laktak a temetőtől, de amúgy sem merült fel, hogy a halotti tort Lily és Harrison házában tartsák – ott, ahol az asszonyt meggyilkolták. Az özvegy azóta nem tette be oda a lábát, amióta rátalált felesége holttestére.

Amikor megérkeztek, Kate előresietett, hogy ránézzen a kislányára. Simonnal egyetértettek abban, hogy a nem egészen öt éves gyermeknek túl nagy megrázkódtatás lenne a temetés, de hazatérve Kate szerette volna ellenőrizni, hogy jól van-e.

Milyen boldog volt Lily, amikor elárulta neki, hogy babát vár! Az első perctől kezdve körülrajongta a kis Annabelle-t, és olyan engedékeny volt vele, amilyen Kate-tel szemben sosem. „Az unokámat már nyugodtan elkényeztethetem – nevetett. – A fegyelmezés a te dolgod.” Vajon Annabelle emlékezni fog a nagyanyjára? A gondolattól Kate-nek elgyengült a lába, meg kellett kapaszkodnia a lépcsőkorlátban.

Bekukucsált kislánya szobájába: Annabelle épp gondtalanul játszott a babáival, láthatóan mit sem sejtve az elmúlt napok szörnyű eseményeiből. Hilda, a dajka felnézett, amikor belépett a gyerekszobába.

– Anyu! – kiáltotta Annabelle, és kitárt karokkal rohant hozzá. – Úgy hiányoztál!

Kate átölelte és megcirógatta.

– Te is nekem, kincsem!

Leült a karosszékre és ölebe vette.

– Valamit szeretnék veled megbeszélni, aztán lemegyünk a többiekhez. Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy nagy elment az angyalok közé?

A kislány komolyan nézett rá.

– Igen – felelte sírásra görbülő szájjal.

Kate végigsimított puha, göndör fürtjein.

– Tudod, odalent most nagyon sok ember van. Azért jöttek, hogy megmutassák nekünk, mennyire szerették a nagyit. Ugye milyen kedves tőlük?

Annabelle tágra nyílt szemmel bólintott.

– Szeretnék, ha tudnánk, hogy sosem fogják őt elfelejteni – mondta Kate. – És mi sem fogjuk, ugye?

– Azt akarom, hogy a nagyit itt legyen velünk, nem a mennyországban!

– Ó, édeském, egyszer majd újra láthatod őt, megígérem! Egyszer majd mindannyian újra találkozunk vele – szorította magához Kate a kislányt, miközben próbálta visszatartani a könnyeit.

– Most menjünk le, és köszönjük a vendégeknek. Nagyon kedves tőlük, hogy eljöttek hozzánk. Elég, ha üdvözlöd a nagypapát és a barátainkat, aztán már jöhetsz is vissza játszani, rendben?

Kate felállt, kézen fogta Annabelle-t, és intett Hildának, hogy kövesse őket.

Odalent sorra fogadták a részvétnyilvánításokat, de tizenöt perc elteltével Kate szólt a dajkának, hogy vigye fel a gyereket. Ő maga tovább rótt a udvariassági kört, de a keze reszketett, és alig kapott levegőt, mintha a nagy tömeg elszívta volna előle. A nappaliban egy gombostűt sem lehetett volna leejteni.

A szoba átellenes végében apja, Georgina Hathaway és utóbbi lánya, Selby Haywood beszélgetett. Kate-et megrohanták az emlékek: a közös tengerparti nyaralások, amikor Selbyvel homokvárat építettek és a hullámok közt pancsoltak, míg Lily és Georgina a partról figyelte őket. A két asszony szoros barátságot ápolt, és nagyon örültek, hogy lányaik is jóban vannak egymással. Ez persze nem olyan barátság volt, mint Blaire-rel. Selbyvel a szülei révén kerültek össze, míg Blaire esetében ők maguk választották egymást. Már az első pillanattól érezték, hogy rokon lelkek. Kate a szíve legtitkosabb bugyraiba is beengedte Blaire-t, amit Selbyvel soha nem tudott volna elképzelni.

Valaki megérintette a karját, és szemtől szemben találta magát egykori barátnőjével, akire annyi éven át a testvéreként tekintett. Zokogva borult a vállára.

– Jaj, Kate! Még mindig nem tudom elhinni! – suttogta Blaire megrendülten. – Annyira

szerettem anyukádat!

Kate elhúzódtott, és megszorította Blaire kezét.

– Ő is nagyon szeretett téged. Örülök, hogy eljöttél – mondta könnyek közt.

Milyen furcsa, hogy itt állnak most ők ketten, azok után, hogy annyira eltávolodtak. Valaha milyen sokat jelentettek egymásnak!

Blaire nem sokat változott. Sötét haja most is laza hullámokban omlott a vállára, zöld szemének ragyogása mit sem fakult. Csak egy-két halvány nevetőránccal árulkodott róla, hogy eltelt néhány év. Mindig is divatosan öltözködött, de most kimondottan drága ruhákat viselt, mint aki egészen más, csillogó világba tartozik. Persze, hiszen azóta híres író lett. Kate-et egyszeriben elöntötte a hála. El akarta mondani Blaire-nek, milyen hálás neki, hogy eljött. Hiszen ő az, akivel megannyi boldog emlék köti össze, és aki mindenkinél jobban érti, milyen fájdalmas neki ez a veszteség. Akinek a jelenléte segít, hogy kicsit kevésbé érezze magát egyedül.

– Nagyon sokat jelent nekem, hogy eljöttél. Elvonulhatnánk egy másik szobába, ahol négy szemközt beszélhetünk?

Nem volt benne biztos, hogy Blaire beleegyezik-e; hogy egyáltalán akar-e beszélni a régi időkről. De most, hogy itt volt, Kate semmire sem vágyott jobban.

– Persze! – vágta rá Blaire habozás nélkül.

A könyvtárszobába mentek, és leültek a süppedős bőrkánpadra. Rövid hallgatás után Kate törte meg a csendet.

– Tudom, milyen nehéz lehetett rászánni magad, hogy elgyere. Mégis fel kellett hívjalak. Anyira köszönöm, hogy eljöttél!

– Persze hogy eljöttem! Muszáj volt. Lily miatt... és miattad is.

– A férjed is elkísért?

– Nem. Üzleti úton van az új könyv miatt, de megértette, hogy nekem itt a helyem.

– Anyira örülök, hogy így döntöttél – sóhajtotta Kate. – Anya is boldog lenne. Úgy sajnálta, hogy nem békültünk ki – mondta a zsebkendőjét gyűrögetve. – Sokszor eszembe jut az a veszekedés. Rettenetes dolgokat vágtunk egymás fejéhez – emlékezett bűnbánóan.

– Nem lett volna szabad megkérdőjeleznem a döntésedet, hogy hozzámérsz Simonhoz. Nem volt helyénvaló – mondta Blaire.

– Nagyon fiatalok voltunk. Nagy butaság volt, hogy hagytuk rámenni a barátságunkat.

– Nem is tudod, hányszor fel akartalak hívni, hogy megbeszéljük, de félttem, hogy rám csapod a telefont – vallotta be Blaire.

Kate a kezében tartott, most már cafatokban lógó zsebkendőre meredt.

– Én is fel akartalak hívni, de minél tovább vártam, annál nehezebb lett. El sem akarom hinni, hogy anyámnak meg kellett halnia ahhoz, hogy végre megtegyem. Olyan boldog lenne, hogy újra együtt lát minket.

Lily nagyon szomorú volt, hogy összevesztek. Éveken át győzködte Kate-et, hogy nyújtson békejebbot gyerekkori barátnőjének. Kate most már nagyon bánta, hogy nem engedett az unszolásnak. Felemelte a tekintetét.

– Nem tudom elhinni, hogy nem láthatom őt többé. Olyan borzalmas, hogy így kellett meghalnia. Rosszul leszek, ha csak eszembe jut.

– Rettenetes, ami történt – hajolt hozzá vigasztalóan Blaire, de Kate hallotta a ki nem mondott kérdéseket a hangjában.

– Nem tudom, mennyi derült ki a hírekből... én nem mertem elolvasni az újságokat – mondta.

– Apa talált rá péntek este, amikor hazaért.

Elakadt a hangja, felzokogott.

Blaire együttérzőn ingatta a fejét, és csendben várta, hogy folytassa.

– A nappaliban feküdt, a padlón... A feje... Valaki bezúzta a koponyáját – nyelte a könnyeit Kate.

– Rablógyilkosság volt? – kérdezte Blaire.

– Találtak egy betört ablakot, de semmi más nem utalt ilyesmire.

– A rendőrségnek van valami ötlete, hogy ki tehetete?

– Nincs. Nem találták meg a gyilkos fegyvert, pedig mindent átfésültek. Kikérdezték a szomszédokat, de senki sem látott vagy hallott semmi szokatlant. De te is tudod, milyen elszigetelt helyen laknak: a legközelebbi szomszédjuk is negyed mérföldre van. A halottkém szerint valamikor öt és nyolc óra között állhatott be a halál. Borzalmas belegondolni, hogy miközben anyám az életéért küzdött, én mit sem sejtve a mindennapi teendőimmel voltam elfoglalva – tördelte a kezét Kate.

– Honnan tudhattad volna?

Kate bólintott. Blaire-nek igaza volt, de ez nem változtatott az érzésein. Miközben ő épp kávézgatott, vagy mesét olvasott a gyerekének, valaki kegyetlenül meggyilkolta az édesanyját.

Blaire megfogta a kezét.

– Lily nem akarná, hogy ilyeneket gondolj. Ugye tudod?

– Hiányoztál! – zokogta Kate.

– Most már itt vagyok.

– Köszönöm – szipogta Kate, és átölelte a barátnőjét. Úgy kapaszkodott belé, mint egy mentőövbe a gyász viharos tengerén.

Felálltak, és kifelé indultak a szobából. Blaire egyszer csak megtorpant, és kérdő pillantást vetett barátnőjére.

– Jake szüleit láttam a temetésen?

– Igen. Én is meglepődtem. De nem hinném, hogy eljöttek a torra. Szerintem csak le akarták róni a kegyeletüket, aztán haza is mentek – mondta Kate, és lenyelte a torkában keletkező gombócot. – Nem vethetem a szemükre, hogy nem hajlandók velem szóba állni.

Blaire szóra nyitotta a száját, de aztán inkább csak egy szomorú pillantást küldött Kate felé, és újra megölelte.

– Azt hiszem, ideje visszamennem a vendégekhez – mondta Kate.

A nap további részét félig önkívületben vészelte át. Miután az utolsó vendég is távozott, Simon félrevonult a dolgozószobájába, mert meg kellett oldania egy kisebb, munkával kapcsolatos válsághelyzetet. Kate nyugtalanul járkált szobáról szobára. Alig várta, hogy véget érjen ez a nap, és mindenki hazamenjen, de most kísérteties csend borult a házra. Ahová csak nézett, mindenütt újabb virágcsokrot vagy részvétnyilvánító képeslapot látott.

Végül fáradtan és elgyötörten egy fotelba rogyott, és behunyta a szemét. Már majdnem elszenderedett, amikor rezgésre riadt fel. A telefonja volt az a ruhája zsebében. Elővette, és megnyitotta a titkos számról érkezett üzenetet.

Szép nap volt ez egy temetéshez. Jó volt látni az arcodat, amikor anyádat leeresztették a gödörbe. A csinos kis pofikád foltos és püffedt volt a sírástól. Élvezet volt nézni, ahogy összedől a világod. Azt hiszed, ennél szomorúbb már nem is lehetnél, de csak várj! Mire végzek veled, azt fogod kívánni, bárcsak neked lett volna ma a temetésed!

Ez valami rossz vicc?

Ki vagy? – írta vissza, de hiába várt a válaszra. Felugrott a fotelból, és vadul dobogó szívvel, levegő után kapkodva kirohant a szobából.

– Simon! – kiabálta. – Hívd a rendőrséget!

Blaire mély szomorúsággal sorolt be a rengeteg autó mögé, amelyek a temetésről a halotti torra igyekeztek. Lehetetlennek tűnt, hogy Lily nincs többé. Az még inkább, hogy meggyilkolták. Miért akarna bárki is bántani egy ilyen kedves, jóságos asszonyt? Blaire hősiezen nyelte a könnyeit, amelyek reggel óta megállíthatatlanul omlottak. Erősen megszorította a kormánykereket, és mély levegőt véve nyugalmat erőltetett magára. Befordult a Kate és Simon elegáns otthonához vezető, fákkal szegélyezett kocsi felhajtóra. A bejáratnál egy inas fogadta. Blaire kiszállt a Maseratiból, és átadta neki a kulcsot.

A kőépület egy kis domb tetején állt, alatta zöldellő rét terült el nagy istállókkal és karámmal. Lovas vidék volt ez, a híres marylandi derbi hazája. Blaire sosem fogja elfelejteni azt a verőfényes áprilisi napot, amikor Kate és szülei először vitték el a nevezetes lóversenyre. Az izgatott tömeg kórtélt kortyolgatva tolongott a parkoló autók és sátrak között, várva a futam indulását. Blaire, bár vett néhány lovaglórát, gyakorlatilag újoncnak számított, Kate viszont nyeregbe született. A lovasiskolában elmondták, hogy ez a terepen rendezett verseny tulajdonképpen akadálylovaglást jelent. Blaire megbűvölten nézte, ahogy a lovasok másfél méteres kerítéseken ugratnak át. Lily különösen jókedvű volt aznap, és valóságos lakomát pakolt ki a piknikkosárból a virágos terítővel fedett összecsukható asztalra. Bármihez fogott is, mindig báj és elegancia jellemezte. Most pedig örökre elment, és Blaire csak egy volt a gyászoló sokaságból, akik Simon és Kate házában gyülekeztek.

Tartott ettől a találkozástól egykori barátnőjével, de ahogy odalépett hozzá, megelevenedtek a régi emlékek. Egy kicsit még kettesben is beszélgettek Kate-tel, osztozva a Lily halála fölött érzett mély fájdalomban. Ez a ház legalább olyan impozáns volt, mint amelyekben Kate felnőtt. Még most is nehéz volt elhinni, hogy ennek az elegáns otthonnak az úrnője ugyanaz a gondtalan fiatal teremtes, aki az emlékeiben élt. Azt hallotta, hogy Simon, aki építész, maga tervezte az épületet. Simon azon kevesek közé tartozott, akik valószínűleg nem örültek a visszatérésének. Nem mintha Blaire-t érdekelte volna a véleménye. Eltökélte, hogy a régi kedves barátokra fog összpontosítani, és nem foglalkozik azzal, mit gondol Simon.

A könyvtárszoba mellett elhaladva kedve lett volna elidőzni ott. Két emelet magas volt, az egyik falán hatalmas ablakokkal. A falak és a mennyezet sötét faborítása csillogott a napfényben, a galériára csigalépcső vezetett. A sötét színű perzsaszőnyeg és a bőrborítású bútorok tovább erősítették az antik hatást. Az embernek itt az az érzése támadhat, hogy valóban visszarepült az időben. Blaire szívesen felkapaszkodott volna a lépcsőn, és elmerült volna a könyvek világában.

Ellenállt a kísértésnek, és folytatta útját a nappaliba, ahol a felszolgálók épp némi harapnivalóval és fehérborral kínálták a vendégeket. Hatalmas, világos helyiség volt, a szikrázó fény vidám hangulatot árasztott. A magas mennyezet alatt díszléc futott körbe, a falakon eredeti, régi festmények függtek – ahogy Kate szüleinek házában is. A hajópadlót óriási, kék és gesztenyebarna színben pompázó keleti szőnyeg fedte. Az egyik sarkán már kicsit foszladozott, és imitt-amott látszottak rajta a használat nyomai. Persze, gondolta Blaire némi keserőséggel, hiszen bizonyára már nemzedékek óta a család tulajdonában van.

Szeme megakadt az italtul mellett ácsorgó esetlen alakon, különösen a csokornyakkendőjén. Hogy lehet csokornyakkendőt felvenni egy temetésre? Blaire sosem értette, miért olyan nagy divat ez a kiegészítő Marylandben. Jó, talán a magániskolai egyenruhához még elmegy, de felnőtt férfiaknak már csak formális alkalmakkor kellene hordaniuk. A gyerekkori barátai bizonyára másként gondolták, de Blaire szerint legföljebb Pepi bohócnak áll jól ez a viselet. Amikor felismerte a férfi vonásait, már értette, miért e különös öltözködési stílus. Gordon Barton. Egy-két évvel idősebb volt náluk, és az iskolában kiskutyaként járt Kate nyomában. Furcsa, kicsit ijesztő fiú volt, aki olykor hosszú másodperceken át némán bámult az emberre – ki tudja, mi járt a fejében

olyankor.

Észrevette Blaire-t, és odalépett hozzá.

– Szia, Gordon.

– Blaire? Blaire Norris.

Gordon hunyorgó szemében az öröm leghalványabb szikráját sem lehetett felfedezni.

– Most már Barrington – felelte Blaire.

A férfi szemöldöke a magasba szaladt.

– Ja tényleg, férjhez mentél. Egész híres lettél, amióta nem láttalak.

Blaire-t ugyan nem túlzottan érdekelte Gordon, de jólesett tőle az elismerés. Régen mindig olyan mereven és lenézően pillantott rá a magasból.

– Szörnyű, ami Lilyvel történt – mondta a férfi, sajnálkozóan ingatva a fejét. – Egyszerűen borzalmas.

Blaire érezte, ahogy újra könnyek gyűlnek a szemébe.

– Rettenetes. Még mindig nem tudom elhinni.

– Ez érthető. Mindnyájunkat megrázott. *Gyilkosság*. Itt, ezen a környéken. Egyszerűen elképzelhetetlen.

Az emberek sorba álltak, hogy részvétüket fejezzék ki Kate-nek és édesapjának, akik a kandalló előtt álltak. Mindketten úgy festettek, mintha nem lennének teljesen maguknál. Harrison hamuszürke arccal bámult maga elé a semmibe.

– Bocsáss meg, most mennem kell – mondta Blaire Gordonnak. – Kate apjával még nem tudtam beszélni.

Elindult a kandalló irányába. Kate-et épp körülállta a tömeg, de Harrison észrevette, és felragyogott a szeme.

– Blaire! – köszöntötte szeretetteljes hangon.

Megölelték egymást. Az idős férfi arcszesze a régi szép idők emlékét idézte, és Blaire-t mélységes szomorúság fogta el az elvesztegetett évekre gondolva. Harrison felegyenesedett, és egy zsebkendővel letörölte arcáról a könnyek nyomait. Többször meg kellett köszörszólnie a torkát, mire meg tudott szólalni.

– Az én gyönyörű Lilym. Ki lehetett képes ezt tenni veled? – jajdult fel, és összerándult, mintha fizikai fájdalmat érezne.

– Őszinte részvétem, Harrison. Szavakkal ki sem lehet fejezni...

A férfi szemében újra kihunyott a fény, a zsebkendőjét szorongatta, míg galacsinná nem gyűrődött. Mielőtt még Blaire befejezhette volna a mondatot, Georgina lépett oda hozzájuk.

Blaire sosem kedvelte ezt az asszonyt, sem a lányát. Valahonnan hallotta, hogy Georgina megözvegyült: Bishop Hathaway elvesztette a Parkinson-kórral vívott küzdelmét. Blaire-t megdöbbsentette a hír: Bishopra sportos, életerős férfiként emlékezett, aki mindig a társaság középpontja volt, és minden partiról utolsóként távozott. Borzalmas lehetett neki, hogy a teste fokozatosan cserben hagyja. Blaire sosem értette, miért épp Georginát választotta társul, aki mellett maga Nárcisz is önbizalom-hiányosnak tűnt volna.

Harrison felnézett a közeledtére, az asszony pedig egy borostyánszínű folyadékkal teli poharat nyomott a kezébe. Bizonyára a kedvenc konyakja volt benne.

– Drága barátom, ez majd segít egy kicsit megnyugodni.

A férfi szó nélkül elvette a poharat, és nagyot kortyolt belőle.

Blaire már tizenöt éve nem látta Georgina Hathawayt, de az asszony most is szakasztott úgy nézett ki, mint akkoriban: selymes bőrén egyetlen ránc sem volt látható, alighanem egy ügyes kezű plasztikai sebésznek köszönhetően. Most is ugyanolyan bubifrizurát hordott, és jól állt rajta a fekete kosztüm. Ez alkalommal csak egyszerű gyöngysort viselt fehér nyakán, és csodálatos smaragdos-gyémántköves jegygyűrűjét, amelytől sohasem vált meg.

Merev mosollyal üdvözölte Blaire-t.

– Blaire, micsoda meglepetés! Nem is tudtam, hogy még tartjátok a kapcsolatot Kate-tel.

Még most is úgy beszélt, mintha egy negyvenes évekből filmbe lépett volna elő, kicsit a

briteket, kicsit egy leánynevelő intézetet idéző kiejtéssel.

Blaire válasza nyitotta a száját, de Georgina ezt már nem várta meg.

– Gyere, ülünk le kicsit az ebédlőben – ajánlotta Harrisonnak.

Ez aztán nem vesztegeti az időt, máris lecsapott az özvegyre, gondolta magában Blaire, remélve, hogy Harrisonnak több esze van, mintsem hogy egy ilyen nőszeméllyel szűrje össze a levet.

Blaire először nyolcadikban volt Selbyéknél, egy forró júniusi napon. Kate ragaszkodott hozzá, hogy ő is jöjjön, és együtt lógassák a lábukat a medence szélén. Blaire azelőtt még sosem látott olyan magánházat, amelynek olimpiai méretű úszómedencéje volt. Az egész inkább egy üdülőre emlékeztetett a pálmákkal, vízeséssel és pezsgőfürdővel. A medencetér fedett része gazdagabban volt berendezve, mint Blaire-ék New Hampshire-i háza. Blaire az újonnan vásárolt világoszöld bikinijét viselte, amelyben rendkívül csinosnak érezte magát. Jólesően sütkérezett a napon, és lábát a hűs habokba mártotta.

Egész délelőtt lubickoltak, aztán a házvezetőnő ebédet hozott nekik. Még mindig csuromvizesen körbeülték a nagy üvegasztalt, és hozzáláltak az óriási tálcán tornyosuló szendvicsekhez. Blaire épp a chips után nyúlt, amikor meghallották Georgina hangját.

– Lányok, egyetek a friss zöldségekből is, ne csak a chipsből! – intette őket, miközben odasietett hozzájuk tengerészkek fürdőruhájában és kecses strandszoknyájában.

Selby nem túl lelkesen bemutatta Blaire-t, Georgina pedig erőltetett mosolyt villantott rá, majd hosszú másodperceken át fürkészte.

– Drágám. Kissé kihívó ez a fürdőruha, nem gondolod? Érdeemes lenne egy kis teret hagyni a képzetnek is.

Döbbenetében Blaire kiejtette a chipset az ujjai közül, és mélyen elpirulva lesütötte a szemét. Kate szája kinyílt, de nem jött ki hang a torkán. Kivételesen Selby sem találta a szavakat.

– Nos, akkor további jó étvágyat – mondta Georgina, és visszament a házba. Már akkor is egy gonosz dög volt, és Blaire biztos volt benne, hogy azóta sem sokat változott.

Elhessegette a kellemetlen emléket, és Simonra pillantott, aki épp most tért vissza a nappaliba.

Egy pillanatig csak nézte, mielőtt oda mert volna menni hozzá. Még mindig olyan szívdöglesztően jóképű volt, mint tizenöt éve. Lazán az ajtónak támaszkodott, és az a bizonyos rakoncátlan hajtincs most is a homlokába hullt. Bizonyára még ma is bomlanak érte a nők. Most azonban már a jó mód is sugárzott róla, tökéletesen szabott öltönyétől olasz bőrcipője orráig. Amikor Kate először hazahozta Simont, a fiú elárulta Blaire-nek, hogy kissé kellemetlenül érzi magát ebben a fényűző környezetben. Maryland keleti partvidékén nevelkedett, szerény körülmények között. Tizenkét éves korában vesztette el az édesapját, aki szívinfarktuszban halt meg. A tragikus esemény érzelmileg és anyagilag is nagy csapást mért a családra. Édesanyja sosem állt igazán talpra a veszteség után, és ha nem kapott volna ösztöndíjat, Simon nem járhatott volna a Yale-re. Mire Kate-tel összeházasodtak, már keresett annyit, hogy anyját is támogatni tudta, egészen az asszony haláláig, ami nem sokkal Annabelle születése után következett be. Emellett láthatóan neki is bőven maradt mit a tejbe aprítania, állapította meg Blaire.

Egy fiatal, barna hajú nő állt Simon mellett. Csinos teremtés volt, de Blaire figyelmét nem ezért keltette fel, hanem amiatt, ahogy a férfira nézett, várakozásteli rajongással a tekintetében. Valamit mondott Simonnak, és megérintette a karját, mire a férfi elmosolyodott. A testbeszédük arról árulkodott, hogy jól ismerik egymást. Blaire azon tűnődött, vajon mennyire jól. Egy pillanat múlva Simon mintha lezárta volna a beszélgetést, de Blaire nem hallotta, mit mondott. A fiatal nő követte a szemével, ahogy a férfi Kate-hez sietett. Aztán sarkon fordult és odébbállt, sokáig időzve a mahagónikomód mellett. Amikor kiment a szobából, Blaire odalépett a komódhoz, hogy megnézzé, mi kötötte le ennyi időre az ifjú hölgy figyelmét. A komódon egy ezüstkeretes fénykép állt: Kate és Simon esküvői fotója, amelyen a világ legboldogabb párjának tűntek.

Ekkor megszólalt egy csengettyű, s egy inas jelentette, hogy kész az ebéd. Simon egyedül maradt a szoba másik végében, és Blaire megragadta az alkalmat, hogy megszólítsa. Közeledtére a férfi arca gyanakvóvá vált.

– Szervusz, Simon. Fogadd részvételemet – mondta Blaire a tőle telhető legőszintebben.

Simon megdermedt.

– Nahát, Blaire. Milyen kellemetlen meglepetés! – mondta élesen.

A nő érezte, hogy marni kezdi gyomrát a harag, és egyre följebb kúszik a torkában. Elemi erővel rohanta meg utolsó találkozásuk emléke, de uralkodott magán. Meg kell őriznie a nyugalmát.

– Lily halála szörnyű tragédia – mondta. – Az ember ilyenkor félreteszi a csip-csup sérelmeit.

Simon fagyos pillantást vetett rá.

– Igazán kedves tőled, hogy hanyatt-homlok iderohantál.

Közelebb hajolt Blaire-hez, kezét a vállára téve, ami egy külső megfigyelő számára barátságos gesztusnak tűnhetett.

– Meg ne próbálj megint közénk állni! – sziszegte fenyegetően.

Blaire hátrébb húzódott, mélységesen felháborodva, hogy képes vele ilyen hangon beszélni ezen szomorú napon. Kihúzta magát, és elővette legszebb írónői mosolyát.

– Nem inkább azzal kellene foglalkoznod, hogyan segíts a feleségednek feldolgozni az anyja meggyilkolását? De ne aggódj – folytatta elkomolyodva –, még egyszer nem fogom elkövetni ugyanazt a hibát.

Ezúttal gondoskodni fogok róla, hogy *te* ne állhass *miközénk*, gondolta magában, miközben elsétált onnan.

Épp az emeleti fürdőszobába tartott, hogy megmosakodjon ebéd előtt, amikor valamit megpillantott az ablakon át. A kocsifelhajtó mellett egyenruhás alak állt a fák árnyékában. Közelebb lépett az üveghez, hogy jobban lássa. Egy perc tűnődés után ráismert benne Georgina sofőrjére. Mi is a neve? Valami R betűs... Randolph, ez az! Ő fuvarozta őket haza az iskolából, amikor Georgina volt a soros a gyerekek szállításában. Blaire kicsit meglepődött, hogy még él. Kislánként borzasztó öregnek látta, de most rájött, hogy akkoriban még csak a negyvenes éveiben járhatott. Simon odalépett a sofőrhez, és egy borítékot vett elő a zsebéből. Randolph idegesen körbepillantott, aztán egy bólintás kíséretében átvette a borítékot, és beszállt a kocsijába.

Simon a ház felé tartott, ezért Blaire gyorsan elhúzódott az ablaktól, nehogy észrevegye. Fogalma sem volt, mi dolga lehet a férfinak Georgina sofőrjével, de eltökélte, hogy kideríti.

– **A** gyilkos ott volt a temetőben, sőt, talán a házukban is – mondta Kate reszkető hangon, miközben átadta a telefonját a Baltimore Megyei Rendőrség nyomozójának. Frank Anderson magabiztos fellépése megnyugtatólag hatott rá, erőt sugárzó jelenlétében biztonságban érezte magát.

A felügyelő leült Kate-tel és Simonnal szemközt, és komor arccal olvasni kezdte az üzenetet.

– Egyelőre ne vonjunk le elhamarkodott következtetéseket. Lehet, hogy csak valami beteg alak szórakozik. A gyilkosságról és a temetésről mindenki értesülhetett a hírekből.

– De ezt a telefont kizárólag magáncélokra használom – vetette fel Kate. – Honnan tudta volna meg egy idegen a számomat?

– Manapság sajnos ez elég könnyen megoldható. Sokféle szolgáltatás létezik már erre. A temetésen több százan voltak, mindegyiküket személyesen ismeri?

Kate megrázta a fejét.

– Nem. Gondolkoztunk rajta, hogy zártkörű szertartás legyen-e, de édesanyám olyan sokat tett az emberekért. Azt akarta volna, hogy mindenki leróhassa a kegyeletét, aki szeretné.

A nyomozó szorgalmasan jegyzetelt.

– Ilyenkor általában azt feltételezzük, hogy egy nem teljesen épelméjű telefonbetyárról van szó, de mivel ez esetben egy gyilkosságot követően történt a dolog, a szokásosnál komolyabban kell vennünk. Ha hozzájárul, kezdjük lehallgatni a telefonját. Ha lehet, az otthoni készüléket és a számítógépét is megfigyelés alá helyeznénk. Így ha újabb fenyegetést kap, azonnal látni fogjuk, és le tudjuk követni az IP-címet.

– Természetesen beleegyezem – felelte Kate.

– Van nálam egy eszköz, amivel le tudjuk másolni az adatokat a telefonjáról. Ha végeztünk, hozzá is fognék, hátha le tudjuk nyomozni, ki küldte az SMS-t. Kérem, semmiképp se válaszoljon, ha még egyszer hasonló történik. Ha valóban mentálisan sérült embertől származnak a fenyegetések, éppen az a célja, hogy reakciót csikarjon ki. Nagyon sajnálom, hogy a tragédia tetejébe még ez is nehezíti a mindennapjait – tette hozzá együttérző pillantással.

Kate csak egy árnyalatnyival lett nyugodtabb a nyomozó látogatásától. Eszébe jutott, hogy a fenyegető üzenet előtt a telefonján értesült arról is, hogy anyját megölték. Látta az apja számát a kijelzőn, aztán meghallotta rémült hangját.

– Kate! Meghalt! Nincs többé! – zokogta Harrison a vonal másik végén.

– Miről beszélsz, apa? – kérdezte, és érezte, ahogy eluralkodik rajta a pánik.

– Valaki betört a házba, és megölte! Istenem, ez nem lehet igaz! Nem tudom elhinni!

Kate alig tudta kivenni a szavait, annyira zokogott.

– Ki tört be? Anya... meghalt?

– Vér... minden csupa vér...

– De mi történt? Hívtad a mentőket? – kérdezte Kate hisztérikus, sipító hangon.

– Mit csináljak, Katie? Mit csináljak?

– Apa, figyelj rám! Hívtad a mentőket?

De válaszul csak elcsukló zokogás érkezett.

Kate kocsiba pattant, és szinte magánkívül vezetett tizenöt mérföldön át a szülei otthonához. Indulás előtt SMS-ezett Simonnak, hogy ő is siessen oda. Már messziről látta a kék-piros villanásokat. Az épületet több rendőrautó vette körbe. Simon szinte egy időben érkezett vele. Mentősök, rendőrök és helyszínelők jártak ki-be a ház ajtaján. Kétségbeesetten verekedte át magát köztük, de csak a bejáratig jutott. Karba tett kézzel, szétterpesztett lábakkal és komor ábrázattal egy rendőr állta útját.

– Sajnálom, hölgyem, itt most bűnügyi helyszínelés folyik.

– Az áldozat lánya vagyok – mondta Kate, és megpróbált befurakodni, miközben Simon is odaért mellé. – Kérem, engedjen át!

A rendőr megrázta a fejét, és kinyújtotta az egyik karját Kate előtt.

– Hamarosan jön valaki, akivel beszélhet. Sajnálom, de meg kell kérnem, hogy lépjen hátrább.

Ott maradtak hát, és elborzadva figyelték, ahogy a helyszínelők különféle zacskókat és fényképezőgépeket hoznak, és sárga szalaggal veszik körbe a házat, egy pillantásra sem méltatva a várakozó hozzátartozókat. Hamarosan a tévések is megérkeztek, tudósítók hadarva számoltak be minden szörnyű részletről, amit csak sikerült megtudniuk. Kate legszívesebben a fülére tapasztotta volna a tenyerét, amikor arról beszéltek, hogy a gyilkos bezúzta az áldozat koponyáját.

Végre megpillantotta az apját: éppen kikísérték a házból a rendőrök. Gondolkodás nélkül rohanni kezdett felé. Alig néhány lépést tehetett, amikor valaki megragadta a karját, és megállította.

– Eresszen el! – próbált szabadulni a rendőr markából. Könnyes szemmel nézte, ahogy a járőrök elhajt az apjával. – Hova viszik? Eresszen már el, a fenébe is! Hol van az anyám? Látnom kell!

A rendőr elengedte a karját, de arca szigorú maradt.

– Sajnálom, hölgyem, nem mehet be.

– Az apámnak ott lenne a helye mellette! – kiáltotta Kate. Simon újra mellé lépett, ő pedig mélyeket lélegezve próbált nyugalmat erőltetni magára. Még mindig haragudott a férjére, de most jólesett a közelsége.

– Dr. Michaels a feleségem édesapja. Hova vitték? – kérdezte Simon a rendőrtől, védelmezően átkarolva Kate-et.

– Bevitték az őrsre, hogy kikérdezzék.

– Vallatják? – döbönt meg Kate.

Egy rendőrnő lépett hozzájuk.

– Maga Lily Michaels lánya?

– Igen. Dr. Kate English.

– Sajnálom, de az édesanyja meghalt. Fogadja őszinte részvéteimet... Kérem, jöjjön be velem az őrsre, fel kell tennünk önnek néhány kérdést.

„Fogadja őszinte részvéteimet.” Milyen felszínes, semmitmondó közhely. Ezt érzik az ő betegeinek hozzátartozói is, amikor rossz hírt közöl velük? Engedelmesen követte a rendőrnőt, de közben csak arra tudott gondolni, hogy az anyja ott fekszik holtan, idegenek fotóztatják és vizsgálják, aztán elviszik a hullaházba, és felboncolják. Az orvosi egyetemen jó néhány boncoláson részt vett, nem szép látvány.

– Ettél ma már valamit? – rántották vissza Simon szavai a jelenbe.

– Nem vagyok éhes.

– Legalább egy kis levest? Apád mondta, hogy Fleur készített csirkeragut.

Kate válasza sem méltatta, mire a férfi nagyot sóhajtott, és leült a hatalmas virágkompozíció mellé, amelyet Kate kórházi kollégái küldtek.

– Milyen kedves tőlük – jegyezte meg, a csokorba tűzött részvétkártyát olvasva. – Igazán enned kéne, legalább pár falatot.

– Simon, kérlek, hagyd ezt abba!

Nem akarta, hogy ilyen kedvesen, jó férjhez illően bánjon vele azok után, hogy hónapok óta egyfolytában csak veszekedtek. Amikor Kate már nem bírta elviselni a házastársi vitákból fakadó feszültséget, mindig Lilyhez fordult. Alig néhány hete, hogy ott ült a szülei házában, a kellemes meleget árasztó kandalló előtt. A kórházi munkaruhája volt rajta, anyja viszont fehér szövethadrágjában és kasmírpulóverében elegáns volt, mint mindig.

– Mi a baj, drágám? – érdeklődött Lily komoly, gondterhelt arccal. – Nagyon feszültnek tűntél a telefonban.

– Simon... – Kate-nek elakadt a hangja, nem tudta, hogyan is kezdje. – Emlékszel Sabrinára? Lily elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Tudod, az ő apja vette szárnya alá Simont, miután meghalt az apja. Sabrina volt az egyik

koszorúslány az esküvőnkön.

– Ja igen, emlékszem. Még kislány volt.

– Igen, tizenkét éves – mondta Kate, és közelebb hajolt Lilyhez. – És arra emlékszel, hogy az esküvő napján, a reggeli készülődés közben Sabrina egyszer csak eltűnt? Elmentem megkeresni. Ott ült a vendégszobában az ágy szélén, és zokogott. Be akartam menni, hogy megvigasztaljam, de aztán megláttam, hogy az apja is a szobában van, ezért gyorsan hátrébb húzódtam, mielőtt megláthattak volna. Hallottam, ahogy elsírja a bánatát az apjának: hogy azt hitte, Simon várni fog rá, amíg felnő, és őt veszi majd feleségül. Még sajnáltam is szegényt.

Lilynek elkerekedett a szeme, de nyugodt maradt.

– Erre már nem emlékeztem, régen volt. Csak egy kislány volt, aki belehabarodott egy felnőtt fiatalemberbe. Megecsik az ilyen.

Kate arca lángolt az indulattól.

– Az a baj, hogy a jelek szerint nem csak múló szeszély volt. Próbáltam megérteni, és kedves lenni hozzá. Szegény még ötéves korában elvesztette az anyját. Gondoltam, idővel jó barátok lehetünk, és talán a bizalmába fogad. De teljesen elzárkózott tőlem – sóhajtott Kate. – Simon előtt persze sose mutatta, de mikor kettesben maradtunk, mindig világosan értésemre adta, hogy nem kedvel. Amióta pedig meghalt az apja, a szokásosnál is jobban ráakaszkodott Simonra. Állandóan hívogatja, és azt akarja, hogy többet foglalkozzon vele.

– Drágám, ennek mi köze hozzád? Amíg Simon nem bátorítja a közeledését, nincs miért aggódnod. Szegény kislány hamar árván maradt.

– De épp az a baj, hogy bátorítja! Bármikor felhívja valami problémával, Simon máris ugrik. És egyre gyakrabban hívja. Simon már nagyon sok időt tölt vele. Többet, mint kellene – folytatta Kate egyre ingerültebb hangon. – Ő azt mondja, semmi nincs köztük, és túlreagálom a dolgot. De ez nem igaz. Most, hogy már munkatársak is, állandóan együtt vannak. Együtt vacsoráznak, Sabrina folyton átugrik hozzánk, és szinte rámászik, mintha én ott se lennék. Már nem bírom elviselni. Megkértem Simont, hogy költözzön el.

– Kate, hallanod kéne magad. Nem hagyhatod, hogy széthulljon a családod egy ilyen ügy miatt.

– De én képtelen vagyok ezt ölbe tett kézzel nézni. Nem lett volna szabad felvennie a céghez azt a lányt, de az apja megígértette vele a halálos ágyán, hogy gondját viseli. A temetés után Sabrina rögtön arra kérte Simont, hogy adjon neki munkát.

Lily komoly pillantást vetett Kate-re.

– Úgy tűnik, a férjednek nem volt sok választása. De majd idővel rendeződnek a dolgok, ne aggódj. Lehet, hogy Sabrina így dolgozza fel a gyászt.

– Megmondom őszintén, anya, én már belefáradtam a végtelen türelmű, megértő feleség szerepébe. Szerintem nevetséges, hogy semmibe vesznek a saját házában, aztán még engem neveznek igazságtalannak.

Lily felkelt, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. Megállt Kate mellett, vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Beszélek Simonnal. Tisztázom vele a dolgot.

– Légyszi, ne!

Még csak az hiányzik, hogy szembesítse Simont azzal, hogy mit művel. Attól minden csak rosszabb lenne. De Lily soha többé nem említette a dolgot. Ha beszélt is a vejével, mindketten titokban tartották.

Most pedig Simon itt ül vele szemben, könyökét a térdére támasztva.

– Kérlek, ne taszíts el magadtól! Tudom, hogy voltak gondjaink, de most támogatnunk kell egymást.

– Támogatni? Nagyon régen volt, amikor még számíthattam rád. Nem kellett volna belemennem, hogy visszaköltözz.

– Igazságtalan vagy – komorodott el Simon. – Szükséged van rám, és én sem akarok mást, mint itt lenni veled és Annabelle-lel. Szeretnék vigyázni rátok.

Kate érezte, ahogy kirázza a hideg, és szorosabbra fogta magán a kardigánját a gondolatra,

hogy a gyilkos még szabadon járkal. Egyre csak a fenyegető üzenet utolsó mondata járt a fejében: „Mire végzek veled, azt fogod kívánni, bárcsak neked lett volna ma a temetésed!” Ez alapján további támadásokra kell számítani. Vajon az elkövető azért ölte meg az anyját, mert őt akarta büntetni? Sorra vette gondolatban azokat a gyászoló szülőket, akiknek beteg gyermekét nem tudta megmenteni. Lehet-e köztük valaki, aki őt hibáztatja? Vagy talán az apján akart bosszút állni egy elkeseredett hozzátartozó? Ő negyven éve praktizál, ennyi idő alatt bőven szerezhettek haragosokat.

– Kate – szólt hozzá újra Simon, felrázva elmélkedéséből. – Nem foglak egyedül hagyni. Főleg most, hogy halálos fenyegetést kaptál.

Kate ráemelte a tekintetét. Jelen állapotában képtelen volt tisztán gondolkodni. De azt tudta, hogy valóban ijesztő lenne egyedül ebben a nagy házban.

Bólintott.

– Egyelőre maradhatsz a kék vendégszobában.

– Jobb lenne, ha egy szobában aludnánk.

Kate érezte, hogy arcába szökik a vér. Simon az anyja halálát használja fel, hogy megpróbáljon újra a kegyeibe férkőzni?

– Szó se lehet róla!

– Jó, rendben. Bár nem értem, miért nem hagyhatjuk magunk mögött a múltat.

– Azért, mert nem oldottuk meg a problémáinkat. Továbbra sem tudok megbízni benned – felelte Kate, pillantásával szinte keresztüldöfve férjét. – Lehet, hogy Blaire-nek mégis igaza volt veled kapcsolatban.

Simon erre felkapta a fejét.

– Semmi keresnivalója nem volt itt! – mordult fel komoran.

– Minden joga megvolt, hogy eljöjjön! – kiáltotta Kate dühösen. – Ő volt a legjobb barátnőm!

– Talán elfelejtetted, hogy megpróbált minket szétválasztani?

– Te pedig most sikeresen befejezed a munkát.

Simon összepréselte az ajkát. Amikor végül megszólalt, a hangja metsző volt.

– Hányszor kell még elmondanom, hogy az égvilágon semmi nem történt? Semmi!

Kate túlságosan ki volt merülve ahhoz, hogy vitába szálljon vele.

– Felmegyek, betakarom Annabelle-t – közölte.

Amikor belépett a gyerekszobába, a kislány éppen egy kirakóssal játszott. Hilda a fotelből figyelte. Mihez is kezdene Hilda nélkül? Csodálatos dada volt, kedves és türelmes, és Annabelle iránti odaadó gondoskodását látva Kate-nek sokszor nehezebbre esett tudatosítani magában, hogy bár velük lakik, nem áll napi huszonnégy órás szolgálatban. Hilda volt Selby három fiának dajkája is. Annabelle születésekor Selby ajánlotta Kate-nek, hogy bérelje fel, mivel addigra a fiúk már mind iskolába jártak, így náluk többé nem volt szükség egész napos felügyeletre. Kate hálásan fogadta a javaslatot: örült, hogy olyasvalaki gondjaira bízhatja gyermekét, akiben tökéletesen meg tud bízni. Hildát nagyon régen ismerték már, a bátyja, Randolph ugyanis ezer éve Georgina sofőrje volt, a megbízható alkalmazott mintapéldánya. Hilda volt tehát a tökéletes jelölt.

Kate letérdelt Annabelle mellé.

– Nagyon ügyes vagy – dicsérte meg a kislányt, aki ráemelte göndör, szőke fürtökkel keretezett angyal arcocskáját.

– Tessék, anyuci, most te jössz! – nyújtott neki egy kirakósdarabot.

– Hmm... lássuk csak... ide való? – próbálta Kate szándékosan rossz helyre tenni.

– Nem jó! – dirigált a kislány. – Ide kell! – Kivette az anyja kezéből, és a megfelelő helyre tette.

– Lassan ideje lefeküdni, szívecském. Melyik mesét olvassam neked?

Kate Hildához fordult.

– Menjen csak nyugodtan, majd én elaltatom.

– Köszönöm – mondta a dajka, és megsimogatta Annabelle haját. – Nagyon jól bírta a gyűródést, pedig hosszú és nehéz nap volt ez mindenkinek.

– Igen, biztosan magának is – felelte Kate mosolyogva. – Jó pihenést!

Annabelle levette a könyvespolcra a *Malac a pácban* című mesét, és odavitte az anyjának. Bevackolta magát a takaró alá, Kate pedig leült az ágy szélére. Szerette ezt a kis esti szertartást. Lily halála óta ilyenkor késztetést érzett, hogy szorosán magához ölelje Annabelle-t, hátha úgy megvédheti a kegyetlen valóságtól. Amikor a gyermek álomba szenderült, óvatosan leemelte róla a karját, és lábujjhegyen kiosont a szobából. A folyosó végén levő vendégszoba irányába kémlelt, ahol Simon alszik majd. Az ajtó nyitva volt, odabent sötétség, de a fürdőszoba ajtaja alól fény szüremlett ki, és hallani lehetett a víz csobogását.

A másik irányba fordult, gondolatai a múltba kalandoztak. Jake jutott eszébe. A fiú szülei a halotti torra már nem jöttek el, így nem volt alkalma beszélni velük. Talán jobb is így, hiszen bizonyára még most is fájdalmas emlékeket ébreszt bennük a jelenléte. Jake-vel egy környéken laktak. Kisgyerekkoruk óta ismerték egymást, de csak a középiskolában szövődött köztük románc. Még most is élénken fel tudta idézni, ahogy a lelátón szurkolt, a fiú pedig felnézett rá a foci pályáról. Lehetett a meccs akár februárban, a szerelmes lány ilyenkor mindig kimelegedett. Jake sem mulasztotta el Kate egyetlen futóversenyét sem: mindig ott volt, és mély hangján biztatta a pálya széléről. Mindketten a Yale-re felvételiztek, és szinte biztosak voltak benne, hogy egész további életükben együtt lesznek. Ám egy végzetes éjjelen minden megváltozott. Kate előtt az évek során újra és újra lepereregtek annak az éjszakának az eseményei, és mindig elképzelte, mi lett volna, ha... Ha csak tíz perccel hamarabb indultak volna haza a buliról. Ha nem ittak volna... De a valóságot nem lehetett megváltoztatni. Néhány óra leforgása alatt örökre elveszítette ifjúkori szerelmét. Amikor pár nappal Jake temetése után a házuknál járt, a redőnyöket lehúzza találta. A tornácra többnapis újság gyűlt kupacba, a postaládát senki sem ürítette. Jake szülei és két húga hamarosan el is költöztek.

A hálószoba felé vette az irányt, bár nem sok alvásra számított aznap éjjel. A gyászruháját hanyagul a padlóra dobta – úgysem akarja soha többet felvenni. Felkapcsolta a villanyt a fürdőszobában, és belenézett a tükörbe. A haja csapzottan hullott a homlokába, szeme duzzadt és piros volt a sok sírástól. Ekkor meglátott valamit, amitől egész testében remegni kezdett, és kiverte a hideg veríték. Úgy érezte, mindjárt elhányja magát az iszonyattól.

– Simon! Simon! – sikoltotta rémülten hátrálva. – Gyere gyorsan! Siess!

A férfi egy szempillantás alatt mellette termett. Kate megkövülten meredt a mosdókagylóra, amelyben három egértetem hevert, a szemük kiszúrva. Csak most vette észre az üzenetet.

*Cini, cini, kisegér,
jó annak, ki könnyen él.
Szemük helye csupa vér,
futottak az életér',
sorsuk téged is elér.*

Blaire az elmúlt években újra és újra lejátszotta gondolatban, milyen lesz a viszontlátás. Mit fog mondani Kate-nek, hogyan fog Kate könyörögni, hogy legyenek újra barátok, és milyen szomorú lesz, amikor ő közli vele, hogy már késő. Végre Kate is a saját bőrében érezheti azt a megaláztatást, amit ő élt át, amikor legjobb barátnője az esküvője napján rúgta ki a házából, miután olyan csúnyán összevitakoztak. Aztán Selbyt nevezte ki helyette tanúnak. Az évek során Blaire sokat gondolt egykori legjobb barátnőjére. Életének legfontosabb eseményeiről értesülhetett közös ismerőseik és a Facebook révén. De mivel úgy érezte, Kate a hibás, szó sem lehetett róla, hogy ő könyörögje magát vissza a kegyeibe – legalábbis ez volt az elhatározása. De Lily halála mindent megváltoztatott. Ezt abban a pillanatban érezte, amikor Kate felhívta. El kellett mennie a temetésre, hogy lerója a kegyeletét. És amikor már ott volt, tudta, hogy segítenie kell megtalálni a gyilkost.

Most, hogy ennyi év után visszatért, látta, hogy nemcsak igaza volt Simonnal kapcsolatban, de valami nagyon nincs rendben Kate házasságában. Blaire mindig alaposan megfigyelte az embereket – részben emiatt vált belőle olyan sikeres író. Az apró részletek nagyon sokat elárulnak: ahogy két ember egymásra néz, ahogy a szavaikat válogatják, ahogy reagálnak egymás érzelmeire. A halotti toron épp velük szemben ült egy távolabbi asztalnál, ahonnan jól látta őket. Nem kerülte el a figyelmét, hogyan rántotta el Kate a kezét Simon érintése előtt – mint akit megégettek. Meg persze észrevette a férfi körül legyeskedő miniszoknyás, barna hajú ifjú hölgyet is.

Szállodai szobája ablakánál állva a baltimore-i kikötő vizét bámulta, amelynek tükre ezer darabra törve verte vissza a bágyadt decemberi napsugarakat. Amikor felhívta a Four Seasons Hotelt, először azt mondták, nincs szabad helyük így az ünnepek előtt. Amikor azonban elárulta a nevét, és az elnöki lakosztály felől érdeklődött, a recepciós korábban színtelen hangja egyszeriben megélné. Sietve bocsánatot kért, és már intézte is a foglalást. Lám, miből lesz a cserebogár: hol van már az egykori önbizalom-hiányos kamasz lány, aki nem igazán találta a helyét az előkelő társaságban!

Még most is tartotta a kapcsolatot néhány volt osztálytársával a marylandi évekből. Eleinte nehéz volt beilleszkednie, hiszen a többiek már óvodás koruk óta ismerték egymást, ő pedig csak nyolcadikban érkezett közéjük. Az apja azt mondogatta, örüljön, hogy bejutott egy ilyen jó nevű leánykollégiumba, amely rengeteg új lehetőséget tartogat számára. Enid, apja új felesége is azt magyarázta, mennyire visszavetette őt gyerekkorában, hogy állami iskolában kellett tengődnie, és mennyivel többre vihette volna, ha elit intézménybe járhat. Úgy tettek, mintha Blaire érdekét tartanák szem előtt, de ő tudta az igazságot: azért küldték kollégiumba, mert Enid meg akart szabadulni tőle. Nem bírta már elviselni az örökös civakodást a mostohalányával. Így kötött ki Blaire Marylandben, tízórányra New Hampshire-i otthonától. Egy idegen helyen, ahol egy teremtett lelket sem ismert, és ahol mindennek tetejébe még újra is járatták vele a nyolcadik osztályt, merthogy az előző tanévben túl sokat betegeskedett, és biztos menthetetlenül lemaradt. Nevetséges feltételezés.

De amikor megérkezett a Mayfield Leánykollégiumba, el kellett ismernie, hogy gyönyörű hely: a pázsit valószerűtlenül zöld volt, a patinás épületek olyan érzést keltettek, mintha egy egyetemvárosban járna az ember. Az intézmény felszereltsége lenyűgöző volt: óriási úszómedence, saját istállók, modern tornacsarnok, kényelmes kollégiumi szobák – szebbek, mint otthon a sajátja. A házukban már különben is idegennek érezte magát. Enid minden rajta hagyta a keze nyomát: mindenütt nevetséges saját készítésű dísz tárgyaiba botlott az ember.

Az első napon maga az igazgatónő kalauzolta végig az intézmény területén. Meghatározhatatlan korú nő volt, haját szigorú kontyban viselte, de az arca és a hangja kedvességet sugárzott. Blaire egyszeriben azt kívánta, bárcsak mellette maradna.

Beléptek egy osztályterembe. A tanár üdvözölte őket, és abban a pillanatban minden szempár az új jövevényre szegeződött. A lányok egyenruhát viseltek: fehér blúz, kockás szoknya, fehér zokni, fényesre pucolt cipő, sötétkék kardigán. Közelebről szemlélve mégsem voltak teljesen egyformák: arany és ezüst fülbevalókkal, gyöngyből fűzött nyakláncokkal, vékony arany karkötőkkel igyekeztek egyedibbé tenni megjelenésüket. Blaire ökolbe szoritotta a kezét, hogy elrejtse lepattogzott rózsaszín körömlakkját. Az igazgatónő már tájékoztatta, hogy az intézmény növendékei legfeljebb szintelen lakkot viselhetnek, de aznapra még haladékot kapott, hogy leszedje. Blaire végignézett új osztálytársain, és Kate már ekkor felkeltette a figyelmét. Fényes szőke haját egyszerű lófarokba kötötte, szépen ívelt ajkain átlátszó szájfényt viselt, a szeme pedig olyan kék volt, akár a Karib-tenger – legalábbis ahogy fotókon látta. Rögtön tudta, hogy Kate az a fajta lány, akit mindenki kedvel.

– Isten hozott, Blaire – mondta a tanárnő, és a szép szőke lányra mutatott. – Ül le oda, Kate Michaels mellé.

Kate mosolygott, és a mellette álló üres szék felé intett. Ebédnél bemutatta Blaire-t a barátnőinek, akik követték a példáját, és kedvesen fogadták az új osztálytársat. Selby is udvariasan viselkedett vele, de már a bemutatkozáskor igyekezett tisztázni az erőviszonyokat.

– Szia, Selby vagyok, Kate legjobb barátnője – mondta.

Már nem sokáig, gondolta Blaire. Így is történt: hamarosan elválaszthatatlanok lettek Kate-tel.

A többi osztálytársának hosszabb idő kellett, hogy teljesen befogadják. Eleinte naivan azt hitte, a pénz lesz az útlevelel a köreikbe. Az apjának volt is belőle bőven, csak éppen gumiabroncsok eladásával kereste. Odahaza ők voltak az egyik legmódosabb család a városban, ifjúsági sportcsapatokat és iskolai jótékonyági programokat támogattak. De itt, Baltimore-ban már nem sokat ért azzal, hogy tehetős familia sarja. Hamar rá kellett jönnie, hogy különbség van az újjgazdagok és a nemzedékek óta vagyonos családok között, akiknek gyermekei ennek megfelelő neveltetésben részesültek. De Blaire gyorsan tanult: néhány év múlva már senki meg nem mondta volna róla, hogy nem ezüstkanállal etették kiskorában.

Bár ittlétének ezúttal szomorú oka volt, nem tagadhatta: kifejezetten jó érzéssel tölti el, hogy most már másként néznek rá. Többé nem mondhatják, hogy csak egy felkapaszzkodott kis senki, aki azt sem tudja, mi fán terem a cotillon. A Daniellel együtt írt Megan Mahooney-detektív-sorozatnak köszönhetően híresebb lett, mint valaha is álmodni merete volna.

Mindig is író akart lenni, ezért a Columbia Egyetem irodalom szakára jelentkezett, nyaranta pedig különféle kiadóknál gyakornokoskodott. Diploma után az egyik legnagyobb kiadóhoz vették fel asszisztensnek – oda, ahol Daniel Barrington is dolgozott. A férfi kilenc bestsellerrel a tarsolyában nem csupán híres, de közkedvelt író is volt. Tizenkét népszerű, sorozatgyilkosság témájú thrillerét Blaire egytől egyig olvasta, és minden vele készült tévéinterjút megnézett. Épp az ő könyveiért felelős vezető alá osztották be, így alkalma volt személyesen is megismerkedni a férfival, akinek sikeres író létére egyáltalán nem szállt fejébe a dicsőség, közvetlen és barátságos maradt mindenkivel. Amikor főnöke szülési szabadságra ment, Blaire-nek lehetősége nyílt közelebbi kapcsolatba kerülni példaképével: két dedikáló körúttjára is elkísérhette.

Igyekezett is a legjobb formáját hozni bostoni útjukon. A dedikálás után egy közeli étterembe mentek vacsorázni. Amikor Blaire provolone sajttal kérte a hamburgerét, Daniel mosolyogva megjegyezte, hogy ő is pont úgy szereti. A következő két órában élénk és élvezetes társalgást folytattak. Felfedezték, hogy mindketten rajonganak Poe és Bram Stoker sötét hangulatú műveiért, és kedvenc filmjük *A postás mindig kétszer csenget*. Meséltek egymásnak iskolás éveikről, amikor mindketten szerették olvasni Aiszhülosz és Euripidész tragédiáit, Milton és Edmund Spenser verseit. Amikor az este végén Blaire a *Don Quijotéból* idézett, Daniel ellenállhatatlan mosolyt villantott rá. Tökéletesen illettek egymáshoz. Egy év sem telt bele, és férjének tudhatta az irodalom világának egyik legkapósabb agglagényét. Ő nem érezte szükségét hetedhét országra szóló lagzit tartani, mint Kate: Daniellel a városházán esküdtek meg, két dedikálás között.

Blaire találta ki, hogy közösen írják a Megan Mahooney-sorozatot, a kiadó pedig egyből ráharapott az ötletre. Az első kötet már egy héttel a megjelenése után felkerült a *New York Times*